

rial á la potencia intel·lectual indispensable per la direcció y govern dels aparells.

Existeixen aixís mateix innombrables materias agricolas qual producció, adaptació ó transformació segons los cassos no ha sigut objecte d'estudi especial en nostra comarca vallesana.

Las mateixas operacions elementals de cultiu, sembrat, recolecció y preparació dels principals fruits que produeix la comarca se practican també de una manera rutinaria en general y susceptibles de transcendentalis milloras.

Ab lo dit n' hi ha prou pera venir en coneixement de que no existint en la comarca del Vallés la maquinaria agrícola que sa importancia requereix, limitantse son cultiu á un número extremadament reduit de vegetals y verificant las operacions que reclama sa explotació sense subjectarse en general als preceptes científics de reconeguda eficacia y utilitat práctica, no ha arribat desgraciadament en nostra Comarca la Agricultura al estat floreixent y prósper á que la porteria l' exercisi d' un ben entés progrés, essent en conseqüencia més que convenient necessari é indispensable que tots los agricultors se preocupin d' aquet fet y adoptin la ferma resolució de volguer progresar.

Demostrat qu' el progrés és necessari y en realitat obligatori en tots sentits y tots conceptes y sentat lo fet de que la comarca agrícola del Vallés és susceptible de perfecció ¿Qué té que fer y cóm ho té que fer l' agricultor pera progresar?.

D' una manera molt sencilla.

En primer lloch, tindre la profunda convicció de que lo que fá pot ferho millor, en segon lloch sapiguerho fer millor y en tercer lloch volguerho fer millor.

Lo que acabém de dir referent á l' Agricultura se pot fer extensiu á tots los altres rams del saber y activitat humanas y podém treurer en conclusió una conseqüencia final que servint de *moraleja* ens dongue la pauta que deurem seguir en tots los actes de la vida práctica.

Sempre qu' ens veyém en lo cas de realisar un fet, d' executar un acte dirigimnos á nosaltres mateixos la següent pregunta:

¿Lo que vás á fer tenint en concideració los medis y elements de que disposas y l' estat actual dels coneixements sobre l' assumpto, ho vás á fer de la millor manera qu' es pot fer?

Si la conciencia deslligada de preocupacions y sense ambigüetats ni duptes nos contesta afirmativament, podém obrar segurs de mereixer bé de l' humanitat per seguir cumplint un deber lo camí que conduceix al bé suprem.

Si per 'l contrari la conciencia en sa intimitat nos acusa de no seguir lo camí del progrés, no escollém pas las causas atenuants que 'l nostre amor propi ó l' egoisme ens sugerix y desviantnos de la mala via seguim lo camí del cobert de flors progrés de satisfaccions y de fruits de resultats práctichs.

Aquell que al ferse la pregunta y obtenir contestació negativa no 's detura y cambia de procedir se fá reo devant dels homes del crimen social de defensar contra lo que la conciencia li mana l' atrás y l' ignorancia, la indiferencia y la rutina que son los malehits obstacles que deturan á la societat humana en lo camí del benestar y del progrés.

En cambi aquell que obeeix la veu sábia de la conciencia própia caminant ferm y decidit pe'l camí de l' adelanto y del progrés, contribueix ab sa viril esforç al impuls que la humanitat rebé del mateix Creador quant recien sortida de la rós li senyalá la tasca de governar la Terra en son profit tenint fixa la mirada en un *més enllá* que la intel·ligencia humana treballa eternament pera alcansar y gosarlo, un *més enllá* qu' es l' ideal al que 'ns hi ha de portar lo constant y resolt exercisi del progrés.

E. B.

CANSÓ DE FEBRER

L' esbojerrat cridar, las desinvoltas é histéricas rialladas s' endú 'l vent; s' acaba la galop... las carnestoltas ha mort lo sol ixent.

Ensá y enllá caretas rebregadas, rams trepitjats, empollas degotant vestits revolts, despullas viroladas y vocas badallant.

La embustera disfressa d' alegría l' aburriment endormiscat s' ha tret, lo cervell, embrutit, despert somia, lo cor está contret.

Lo cel va clarejant.. ¡Deixa, careta, ta enmotllada ganyota per l' any nou!
—En tant, al fons del bosch, una violeta poch á poch ja 's desclou.

APELES MESTRES,